

СЕРГЕЙ ЛУКЯНЕНКО ПОСЛЕДНИЯТ ГЕРОЙ

Превод от руски: З. Петков, 2008

chitanka.info

Още един славен представител на разказите-анекдоти. Приблизително от същото време. Нищо особено... освен започналият да се проявява мотив „снижаване на патоса“. Ако използвам много гръмки думи, обяснението ще е прекалено тривиално...

Публикуван е във вестниците.

Сергей Лукьяненко

Вечерта той дълго стоя до прозореца. Олга вече знаеше какво означава това, но не започна да го умолява, напротив — беше много ласкава. За известно време Хей се оживи, но през нощта Олга се събуди, усещайки, че не е до нея. Тя стана от леглото и без да включва осветлението отиде в кухнята. Хей пушеше, стоейки до отворения прозорец.

— Виждаш ли — каза той без да се обръща, — малката звезда над кулата на търговския център?

Тя не виждаше, но за всеки случай кимна.

— Това е звездата Ен-547. Около нея обикаля планетата Леден купол. Тази седмица там са изчезнали шест космолета.

— И ти...

Хей я прегърна.

— Длъжен съм — просто каза той. — Аз съм пилот екстра-класа, другите не могат да се справят.

— А ако не се върнеш?

Той не отвърна нищо. Олга повече не можа да заспи, но принуди Хей да си легне — за полета ще му трябват всичките сили.

На сутринта той закуси припряно, без да забелязва какво яде. В мислите си вече беше *там*. И когато Хей излезе на балкона, където се поклащаше в антигравитационното си поле неговият кораб — двуметрова кристална сфера, Олга вече не можеше да сдържа сълзите си.

— Не плачи — каза Хей, оглеждайки амортизаторите на кораба. — Ще се върна след месец.

— Ами ако...

Хей потупа повърхността на сферата, сякаш гонеше слънчевите отблясъци и каза строго:

— Никакво „ако“. Нали ти ще ме чакаш.

Хей целуна Олга, влезе в кораба и затвори люка. Поседя в креслото, привиквайки към кораба, после даде мислена команда: „нагоре“. Кристалната сфера проблясна като мълния над града и се разтвори в небето.

На височина двеста километра Хей спря. Нямахше за къде да бърза. Закрепената в антигравитационното поле сфера леко се поклащаше, под нея бавно плуваше Земята. Няколко пъти Хей поглеждаше небето. Ен-547, Ледената Плешивина... А Земята продължаваше да се върти, зад хоризонта изчезваха държави, континенти, появиха се просторите на Тихия океан. След дванадесет часа Хей се раздвижи. Извади запалката си и я прекара по негоримата тъкан на комбинезона си. По плата се появиха черни петна. После разкъса със зъби ръкава на комбинезона, разроши косата си и даде команда: „надолу“.

Той се приземи пред малка уютна виличка, направо върху цветната градина. Усмивайки се неловко, Хей се измъкна през люка. Откъм вилата вече тичаше високо момиче по тениска и шорти.

— Пак ти смачках всичките цветя — виновно каза Хей.

Момичето се притисна към гърдите му.

— Няма значение, дреболия. Колко ще останеш?

Хей сви рамене.

— Както винаги, един месец.

В утринното небе тихо угасваше звездата Ен-547.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.